

179

1810-1821

AZ ERÉNYEK ÉS A KEGYELEM

1810 A nevelés, a megfontolt cselekedetek és a mindig megújult erejű állhatatosság révén megszerzett emberi erényeket az isteni kegyelem megtisztítja és fölemeli. Isten segítségével kialakítják a jellemet, és könnyedséget adnak a jó megtételéhez. Az erényes ember boldog erényei gyakorlásában.

1811 A bűntől megsebzett embernek nem könnyű megőriznie az erkölcsi egyensúlyt. A Krisztus által meghozott üdvösség ajándéka azonban megadja a szükséges kegyelmet, hogy kitartsunk az erényekre törekvésben. Ahhoz, hogy szeretni tudjuk a jót és tartózkodni tudjunk a rossztól, mindegyikünknek állandóan kérnünk kell a világosság és az erő e kegyelmét, élnünk kell a szentségekkel, együtt kell működnünk a Szentlélekkel és követnünk kell hívásait.

II. Az isteni erények

1812 Az emberi erények az isteni erényekben gyökereznek, amelyek az ember képességeit alkalmassá teszik arra, hogy részesedjenek az isteni természetben. Az isteni erények ugyanis közvetlenül Istenre irányulnak. A keresztyényeket fölkészítik arra, hogy bensőséges kapcsolatban éljenek a Szentháromsággal. Ezeknek az erényeknek forrása, oka és célja a háromságos egy Isten.

1813 Az isteni erények alapozzák meg, lelkesítik és határozzák meg a keresztyény ember erkölcsi cselekvését. Formát adnak az összes erkölcsi erénynek, és éltetik őket. Isten önti az isteni erényeket a hívők lelkébe, hogy gyermekeiként tudjanak cselekedni és kiérdemeljék az örök életet. A Szentlélek jelenlétének és működésének zálogai az emberi képességekben. Három isteni erény van: a hit, a remény és a szeretet.

A HIT

1814 A hit az az isteni erény, mellyel hiszünk Istenben és mindabban, amit nekünk mondott és kinyilatkoztatott, s amit az Egyház nekünk hinni előad, mert Isten maga az igazság. A hittel "az ember szabadon Istenre bízta teljes önmagát". Ezért aki hisz, törekszik megismerni és megtenni Isten akaratát. "Az igaz a hitből él" (Róm 1,17). Az élő hit "a szeretet által tevékeny" (Gal 5,6).

1815 A hit ajándéka megmarad abban, aki nem vétett ellene. De "a hit cselekedetek nélkül halott" (Jak 2,26). A hit a remény és a szeretet nélkül nem egyesít teljesen Krisztussal, és nem tesz teljesen Teste élő tagjává.

1816 Krisztus tanítványának nemcsak őriznie kell a hitet és belőle kell élnie, hanem meg is kell vallania, bizonyossággal kell róla tanúságot tennie és terjesztenie kell: "mindenkinek készen kell lennie arra, hogy megvallja Krisztust az emberek előtt, és Őt az Egyház történelméből soha nem hiányzó üldözések közepette kövesse a kereszttúton". A hit szolgálata és a róla való tanúskodás szükségesek az üdvösséghez: "Aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt." (Mt 10,32-33)

A REMÉNY

1817 A remény az az isteni erény, amellyel bizalmunkat Krisztus ígéreteibe vetve, és nem a saját erőnkre, hanem a Szentlélek segítségére és kegyelmére támaszkodva törekszünk a mennyek országára és az örök életre mint boldogságunkra. "Tartsunk ki rendíthetetlenül reményünk megvallásában, mert hűséges az, aki az ígéretet tette" (Zsid 10,23). A Szentlélek "bőségesen áradt ránk Üdvözítőnk, Jézus Krisztus által, hogy az ő kegyelméből megigazulva az örök élet reménybeli örökösivé váljunk" (Tit 3,6-7).

1818 A remény erénye megfelel az Isten által minden ember szívébe oltott boldogságra törekvésnek; fölemeli az emberi tetteket indító várankozásokat, megtisztítja és Isten országa felé irányítja azokat; megóv a kislelkűségtől; támogat minden elhagyatottságban; és kitágítja a szívet az örök boldogság várásában. A remény lendülete megőrzi a vak önszeretettől (egoizmustól), és elvezet a szeretet boldogságára.

1819 A keresztény remény ismét fölveszi és tökéletesíti a választott nép reményét, melynek kezdete és példája Ábrahám - Isten ígéreteibe vetett, Izsákban beteljesült, és az áldozat próbatételében megtisztult - reménye. Ő "a remény ellenére reménykedve hitte, hogy sok nemzet atyja lesz" (Róm 4,18).

1820 Jézus igehirdetése kezdetén a boldogságok meghirdetésében a keresztény remény bontakozik ki. A boldogságok az ég felé, mint az új "ígéret földje" felé emelik reményünket; a Jézus tanítványaira váró megpróbáltatások által megrajzolják az oda vezető utat. De Jézus Krisztus és szenvedéseinek érdemeiért Isten megőrzi bennünket a "reményben, amely nem csal meg" (Róm 5,5). A remény "lelkünk biztos és szilárd horgonya", amely oda kapaszkodik, "ahová elsőnek lépett be értünk Jézus" (Zsid 6,19-20). A remény fegyverzet is, amely védelmez bennünket az üdvösségért vívott harcban: "Öltsük fel a hitnek és a szeretetnek páncélját, sisak gyanánt meg az üdvösség reményét" (1Tesz 5,8). Megörvendeztet még a próbatétek közepette is: "derűsek a reményben, erősek a megpróbáltatásban" (Róm 12,12). Az imádságban fejeződik ki és belőle táplálkozik, főként a Miatyánkban, mely mindannak foglalata, aminek vágját a remény ébreszti bennünk.

1821 Mi tehát reménykedhetünk a mennyei dicsőségben, amelyet Isten azoknak ígért, akik szeretik Őt és megteszik az Ő akaratát. Minden körülmények között mindenkinek remélnie kell azt, hogy Isten kegyelmének segítségével kitart "állhatatosan mindvégig" és elnyeri a mennyei boldogságot mint Istentől kapott örök jutalmat azokért a jótettekért, melyeket Krisztus kegyelmével vitt végbe. Az Egyház reménykedve imádkozik azért, hogy "minden ember üdvözljön" (1Tim 2,4). Az Egyház azután vágyódik, hogy Krisztussal, a Jegyesével egyesüljön a mennyei dicsőségben:

"Reménykedj, lelkem, reménykedj. Nem ismered sem a napot, sem az órát. Virrassz éberén, hiszen minden igen gyorsan múlik, jóllehet türelmetlenséged kétessé teszi azt, ami biztos, hosszúvá az időt, ami rövid. Gondolj arra, hogy minél inkább harcolsz, annál inkább bizonyítod Isten iránti szeretetedet, és annál inkább fogsz örvideni egy napon majd Szerelmeddel, véget nem érő boldogságban és elragadtatásban."